

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. I. Vtrùm id per quod justificamur sit aliquid animæ inhærens.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

DISPUTATIO CXXI.

De Iustificatione, seu Gratiâ habituali.

HÆC ordine postrema tractatus hujus pars est, dignitate prima. Ad gratiam quippe habitualem, veluti ad finem cetera quæ in hac materiâ tractantur omnia ordinantur, huc gratia tum externa tum interna, huc prædicationes, exhortationes, exempla, huc inspirationes sanctæ & illuminationes cœlitus animæ infusa; huc inquam, isthæc omnia tendunt, ut hominem ad excellens hoc donum, justificationis scilicet gratiam recipiendam disponant, per quam rectè ad Deum ordinamur, & transferimur de statu peccati in statum adoptionis filiorum Dei. Iis ergo discussis, quæ præviè ad illius infusionem requiruntur, nunc de gratiâ ipsâ, seu justificatione agendum.

SECTIO PRIMÆ.

Vtrum id per quod justificamur sit aliquid animæ inhaerens.

I. Gratiâ habitualem negant tum antiqui tum moderni hæretici.

II. Catholica sententia est, dari deo nobis inhaerens, per quod justificamur.

Hoc ex variis sacra Scriptura testimoniis ostenditur.

III. Cordis mundities est iustitia.

GRATIAM habitualem præter Peccatum, qui ens omne supernaturali sustulisse videtur, negant nostri temporis sectarii, nosque per justitiam Christi nobis imputatam, non per aliquid animæ inhaerens justificari volunt.

Communis tamen Theologorum, imò Catholicorum sententia est, dari in nobis donum aliquod internum ac permanentem, per quod iusti reddimur, Deoque grati: sic Joannis 14. v. 23. ait Christus. Si quis diligit me, sermonem meum servabit, & Pater meus diligit eum, & ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus. Ubi post nostros actus promittitur adventus Trinitatis in nos, ejusdemque in nobis mansio. Quare S. Augustinus Sermone 57. ait Christum, non solum ad adultos venire, & in iis manere, sed etiam in parvulis, ergo præter operationes nostras, seu gratias actuales, datur alia gratia habitualis, & permanentem, per quam & parvuli & adulti justificantur. Hoc etiam ut infinita alia (quæ in Bellarmino & aliis contra hujus temporis hæreticos scribentibus videri possunt) omitam, probant nomina, quibus passim in Scriptura & Patribus gratia appellatur, ut primæ Joannis 3. Semen Dei, quod in nobis manet, ad Ephesios 1. v. 14. pignus hereditatis, item ibidem signum quo signantur credentes Spiritu promissionis sancto: quæ omnia simul complectitur S. Paulus 2. ad Corinthios 1. v. 21. his verbis: Vixit nos, inquit, & signavit, & dedit pignus spiritus in cordibus nostris.

Præterea Matthæi 5. v. 8. ait Christus, Beati mundo corde, quæ beatitudo est iustitia, juxta illud Psalmi trigésimi primi, Beati quorum remissa sunt iniquitates, ergo beatitudo seu iustitia hæc in cordis munditia & peccatorum remissione sita est, per quam tolluntur peccata, & Filii Dei nominamur & sumus.

R. P. Comptoni Theol. Scholast. Tom. I.

Ex his itaque tria habemus, primò contra Calvinum, Beza & alios hujus temporis hæreticos, non tegi tantum peccata, sicut homo ulceribus plenus pallio, sed verè tolli, ac remitti, quod toties in Scripturis asseritur, ut nullus sanæ mentis negare illud possit. Secundò habemus nos, non imputativè tantum, ut volunt sectarii, sed verè ac propriè justos esse. Tertio tandem habemus, hoc fieri per formam inhaerentem, & quæ simul sit permanentem, quod testimoniis Scripturæ primo loco allatis clarè ostenditur.

Hoc etiam disertè affirmant sancti Patres, & præter Divum Augustinum supra allatum, S. Ambrosius lib. 6. Hexameron, cap. 8. hoc modo imaginem Dei supernaturalem in homine explicat: Pictus es ò homo, inquit, & pictus à Domino Deo tuo, Bonum habes artificem, atque pictorem, noli bonam delere picturam, non fucò sed veritate fulgentem, non cerâ expressam, sed gratiâ. Sanctus etiam Chrysostomus homiliâ ad Neophytos sic habet: Multis quidem videtur, caelestem gratiam in peccatorum tantum remissione consistere, nos autem honores computabimus decem: Hac de causâ etiam infantulos baptizamus, ut non sint conquinati peccato; ut eis addatur sanctitas, justitia, adoptio, hereditas, fraternitas homines Christi, ut ejus membra sint omnes, ut Spiritus habitatio fiant. Deinde subjungit de Adultis, sed vos dilectissimi fratres, & me quidem similis beatitudo conceperat, similis ornavit gratia. Videatur Bellarminus de justificatione, & alii, qui ex professo hæreticos impugnant. Certè Apostolus manifestè docet nos verè mundari, & sanctificari; sic enim loquitur primæ ad Corinthios 6. v. 11. Ablutè estis, sanctificati estis, justificati estis: item ad Titum 3. dicimur salvati, id est justificati per lavacrum regenerationis, & renovationis Spiritus sancti, quem effudit in nos abundè.

Causa efficiens hujus justificationis est Deus, utpote qui gratiam in animâ producit: causa meritoria est Christus Dominus, sicut ait Apostolus ad Rom. 5. v. 9. Iustificati in Sanguine ipsius, causa formalis est gratia ipsa animæ inhaerens: causa deniq; materialis est anima in se recipiens gratiam, per quam mundatur, & justificatur, ut jam ostensum est,

IV. Hinc habetur primò non regi, sed tolli peccata.

Non imputativè tantum, sed verè sumus iusti.

V. Clarè docet Patres justificari nos per formam nobis intrinsicè inhaerentem.

Asserunt, per gratiam animam intrinsecam homines sanctificari, justificari, reddi hæretici cœli, & Christi coheredes.

VI. De causâ justificationis.